

Bilag 3.**Oversættelse.****Udenrigsminister Gustav Rasmussens tale i plenarforsamlingen
den 12. april 1949.**

Delegationerne for de nordiske lande: Danmark, Island, Norge og Sverige, har nøje overvejet spørgsmålet om, hvorvidt denne alvorlige sag, der også har vakt stærk bevægelse blandt de nordiske landes befolkninger, bør tages op til behandling af De Forenede Nationer. Der har været nogen tvivl om, hvilken stilling vi burde indtage med hensyn til spørgsmålet, og vi har med stor opmærksomhed fulgt de forskellige argumenter, der er blevet fremsat for og imod sagen.

Vi mener ikke for nærværende at burde komme ind på en nærmere drøftelse af, hvorvidt spørgsmålet falder ind under De Forenede Nationers kompetence. Overvejelserne i den danske, den islandske, den norske og den svenske delegation, på hvis vegne jeg har den ære at tale, er resulteret i, at man ikke har ment at burde stemme for, at spørgsmålet sættes på forsamlingens dagsorden. Det, der i denne henseende har været afgørende for os, er vor overbevisning om, at sagen efter vor mening i første række bør behandles i henhold til bestemmelserne i fredstraktaterne med Ungarn og Bulgarien af 10. februar 1947.

Det fastsættes i artikel 2 i traktaten med Ungarn, at „Ungarn skal træffe alle nødvendige forholdsregler til at sikre alle personer under ungarsk jurisdiktion, uden forskel på grund af race, køn, sprog eller religion, nydelsen af menneskerettighederne og de fundamentale friheder, herunder tale-, presse- og publikationsfrihed, frihed til religionsdyrkelse, til politiske meninger og til offentlige møder.“

Artikel 40 angiver på den anden siden den fremgangsmåde, der skal følges, når der er strid om fortolkningen eller udførelsen af traktatens bestemmelser.

Det bestemmes således, at enhver sådan strid, „der ikke afgøres ved disse diplomatiske forhandlinger, skal henvises til de tre missionschefer, som handler i medfør af artikel 39“, d. v. s. cheferne for Sovjetunionens, Storbritanniens og Amerikas Forenede Staters repræsentationer i Budapest.

Det bestemmes endvidere, at „enhver sådan strid, som de ikke har afgjort indenfor et tidsrum af to måneder, skal, medmindre de stridende parter indbyrdes enes om en anden form for afgørelse, på begæring af en af de stridende parter henvises til en kommission, bestående af een repræsentant for hver part og et tredje medlem valgt i fællesskab af de to parter blandt et tredje lands statsborgere. Skulle det ikke lykkes de to parter indenfor en måned at enes om udnævnelsen af det tredje medlem, vil hver af parterne kunne anmode De Forenede Nationers generalsekretær om at foretage udnævnelsen.

Den afgørelse, der træffes af flertallet af kommissionens medlemmer, skal være kommissionens afgørelse og skal antages af parterne som endelig og bindende.“

Traktaten med Bulgarien indeholder tilsvarende bestemmelser.

De nordiske landes delegationer finder, at det ville være mere stemmende med international sædvane, at det spørgsmål, der nu er forelagt os, i første omgang behandles på den måde, som fredstraktaterne anviser. Der ville endvidere ved denne fremgangsmåde efter vor mening blive oprettet et forum, der antagelig i højere grad end plenarforsamlingen eller et af dens udvalg vil have mulighed for at gøre sig bekendt med det materiale, som det kan blive nødvendigt at tilvejebringe for at danne sig en vel begrundet mening om sagen.

Ud fra disse betragtninger vil delegationerne for Sverige, Norge, Island og Danmark afholde sig fra at stemme.